

и вестникъ, и тая работа е на баця ти Вълка!

— Че азъ какво съмъ крива?

— Тамъ е белята! — рече той бързо и тронато. — Изнесени сж нѣкои кщци работи и. . . чакъ до вестникъ стигнали. . .

— Какви работи? — обърна се тя, като помисли, че може да има и кражба.

— Ей такива на! Тетю ужъ се готвелъ да закара вършачка на Ялтънъ кория, та да вземелъ житото на исполичаритѣ.... И други работи тамъ...

— Та азъ ли съмъ го разправяла това?

— Ами кой тогава?

Латинка сви рамене.

— За първи пѣтъ го слушамъ отъ тебе. Нито съмъ го чувала, нито съмъ го приказвала. . . .

— Пише го. . .

— Ами. . . тетю.. мислилъ ли е да прави такова нѣщо? . . .

Желѣзко изкриви устни:

— Сигурно. . . Щомъ е побѣснѣлъ отъ ядъ, мислилъ е. . . Тази мърсотия разваля всичкитѣ му планове. . . И въ тая криза. . . хиляди сж това, не е шега. . .

Млѣкнаха. Наоколо, печално и тихо, звучеше пѣсенъта на щурцитѣ и само стѣпките имъ отековаха отмѣрено и меко въ пепельта на дълбокия коловозъ. Тѣ потъваха бързо въ здрача на припадащата лѣтна нощъ, задушени отъ нѣкаква жестока, неумолима сила. Латинка вървѣше като на сънъ, убита отъ умора, отъ мъжа и обида. Стройнитѣ жилави рамене на Желѣзка потреперваха нервно и въ гърдитѣ му бѣше противно и блудкаво, каточели бѣ лизалъ пепель. . .

Като никоя друга вечеръ старата не ги посрѣщна на пѣтната врата. Предъ хамбаря бѣше